

SUZANNE COLLINS

DØDSSPILLET

På dansk ved Camilla Schierbeck

GYLDENDAL

1

Den modsatte side af sengen er kold, da jeg vågner. Jeg rækker hånden ud og søger Prims varme, men kan kun mærke madrassens grove lærredsbetræk. Hun må have haft mareridt og være kravlet ind for at sove hos mor. Selvfølgelig. I dag er det jo høstdagen.

Jeg rejser mig op på den ene albue. Der er lige akkurat lys nok i rummet til, at jeg kan se dem. Min lillesøster, Prim, ligger i fosterstilling op ad mor. De ligger kind mod kind. Mor ser yngre ud, når hun sover. Stadig brugt, men ikke så udmattet. Prims ansigt er lige så friskt som en dråbe dug, og lige så smukt som den primula, hun er opkaldt efter. Mor var også meget smuk engang. Det har jeg i hvert fald fået fortalt.

Ved siden af Prim sidder verdens grimteste kat og holder vagt. Hans næse er fladtrykt, han mangler halvdelen af det ene øre, og hans øjne har samme farve som rådne græskar. Prim kalder ham Smørblomst, fordi hun mener, at hans mudderfarvede pels har samme farve som den smukke blomst. Han hader mig. Eller stoler i hvert fald ikke på mig. Jeg er sikker på, at han stadig kan huske, hvordan jeg prøvede at drukne ham i en spand, da Prim kom hjem med ham for snart flere år siden. En lille ussel loppebefængt kattekillling med udspilet mave. Jeg

havde bare ikke brug for endnu en mund at mætte. Men Prim tiggede og bad og græd ligefrem, så jeg blev nødt til at lade ham blive. Og det gik da også okay. Mor fik ham på ret køl, og han er den fødte musefanger. Fanger sågar en rotte i ny og næ. Og når jeg renser et bytte, smider jeg nogle gange resterne hen til Smørblomst. Han hvæser ikke længere ad mig.

Rester. Ingen hvæsen. Mere kærlighed kommer der ikke mellem os.

Jeg svinger benene ud over sengekanten og sætter fødderne ned i mine jagtstøvler. Smidigt læder, der har formet sig efter mine fødder. Jeg trækker i et par bukser og en trøje, sætter min lange mørke fletning op under en kasket og samler min taske op. På bordet står der en perfekt lille gedeost, der er pakket ind i basilikumblade og dækket over med en træskål, der skal beskytte den fra sultne rotter og katte. Det er Prims gave til mig på høstdagen. Jeg lægger forsigtigt osten ned i min lomme og lister udenfor.

Vores del af Distrikt 12 kaldes Fugen. Her er der normalt mange minearbejdere på vej til arbejde på dette tidspunkt om morgenen. Skrutryggede mænd og kvinder med hævede knoer, som har opgivet at prøve at skure kulstøvet ud af deres flossede negle og rynkerne i deres indfaldne ansigter. Men i dag er de sorte slaggegader tomme. Skodderne på de forfaldne grå huse er lukkede. Der skal først høstes klokken to. Man kan lige så godt sove længe. Hvis man altså kan.

Vores hus ligger næsten helt i udkanten af Fugen. Jeg skal kun igennem et par porte for at nå frem til den afpillede mark, man kalder Engen. Mellem Engen og skoven,

og omkring hele Distrikt 12, er der sat et hegn op med pigtråd på toppen. Det skulle i teorien være elektrisk fireogtyve timer i døgnet for at skræmme de farlige rovdyr i skoven væk, såsom vilde hunde, pumaer og bjørne, som plejede at terrorisere gaderne i byen. Men vi er heldige, hvis vi har to-tre timer med elektricitet om aftenen, så hegnet er normalt helt ufarligt. Alligevel står jeg altid og lytter efter den summende lyd, som betyder, at der er elektricitet i hegnet. Lige nu er det stille. Jeg lægger mig ned på maven under nogle buske og kravler under et cirka 60 cm bredt stykke af hegnet, som har siddet løst i mange år. Der er flere svage punkter i hegnet, men det her er så tæt på vores hus, at jeg næsten altid bruger det, når jeg skal ind i skoven.

Når jeg er inde mellem træerne, finder jeg min bue og et pilekogger i et hult træ. Uanset om der er elektricitet i hegnet eller ej, så har det været i stand til at holde det kødædende vildt ude af Distrikt 12. Inde i skoven har de frit spil, og der er desuden giftige slanger, dyr med hundegalskab og ingen etablerede stier. Men der er også mad, hvis man ved, hvor man skal lede. Det vidste far, og han lærte mig det, inden han blev sprængt ihjel i en mineekspllosion. Der var ikke noget tilbage at begrave. Jeg var elleve dengang. Og nu, fem år efter, vågner jeg stadig ved, at jeg skriger, at han skal skynde sig væk.

Selvom det er forbudt at færdes i skovene og krybskytteri straffes meget hårdt, ville flere folk benytte sig af det, hvis de havde våben. Men de fleste ville ikke have modet til at begive sig derud, hvis de kun var bevæbnet med en kniv. Min bue er næsten enestående. Far lavede den og et par stykker mere, som jeg har pakket omhyggeligt

ind i vandtæt materiale og gemt rundt omkring i skoven. Far kunne have fået gode penge for dem, hvis han havde solgt dem, men hvis det var blevet opdaget af myndighederne, ville han være blevet henrettet for at anspore til oprør. De fleste Fredsvogtere ser gennem fingre med, at nogle stykker af os jager, for de er lige så opsat på at få frisk kød som alle os andre. Faktisk er de blandt vores bedste kunder. Men at nogle måske skulle få den idé at forsyne Fugen med våben, ville aldrig blive tilladt.

Om efteråret er der nogle få modige individer, der sniger sig ind i skoven for at plukke æbler. Men de går ikke længere ind, end at de stadig kan se Engen. Aldrig længere væk, end at de kan nå i sikkerhed i Distrikt 12, hvis der skulle opstå problemer. „Distrikt 12. Stedet hvor man kan sulte ihjel i sikkerhed,“ mumler jeg. Så kigger jeg mig hurtigt over skulderen. Selv her, i ingenmandsland, er man bange for, om nogen skulle have hørt en.

Da jeg var yngre, var jeg tæt på at skræmme livet af mor med alle de ting, jeg gik og sagde om Distrikt 12, om folkene, der styrede landet Panem fra den fjerne by, som kaldes Capitol. Det gik efterhånden op for mig, at det ikke gjorde vores liv nemmere. Så jeg lærte at holde min kæft og se ligeglåd ud, så ingen kunne få mistanke om, hvad jeg måtte gå og tænke. Jeg følger med i skolen. Taler høfligt, når vi er på markedet. Diskuterer behersket med de handlende i Hoben, som er det sorte marked, hvor jeg tjener de fleste penge. Selv derhjemme, hvor jeg ikke opfører mig så pænt, undgår jeg de følsomme emner. Som høsten, manglen på mad eller Dødsspillet. Prim kunne måske finde på at gentage, hvad jeg havde sagt, og så er det ikke godt at vide, hvad de kan finde på.

I skoven er der en, der venter på mig, og som er det eneste menneske, jeg kan slappe helt af sammen med. Gale. Jeg kan allerede mærke, at jeg slapper af i ansigtsmusklerne, og at mine skridt bliver hurtigere, da jeg kravler op ad skråningen til vores sted, som er et klippefremspring, der har udsigt ud over dalen. Et tæt krat af bærbuske holder det skjult for ubudne gæster. Jeg kan ikke lade være med at smile, da jeg ser, at han allerede er der. Gale siger, at jeg kun smiler, når jeg er i skoven.

„Hej, Katteurt,“ siger Gale. Jeg hedder i virkeligheden Kattua, men første gang jeg sagde det til ham, hviskede jeg det meget lavt. Så han hørte det som Katteurt. Og da denne her småskøre los begyndte at følge efter mig i skoven for at tigge mad, hang navnet ligesom bare ved hos Gale. Jeg blev til sidst nødt til at slå lossen ihjel, fordi den skræmte alt det andet vildt væk. Jeg var lige ved at fortryde, for det var hyggeligt at have den i nærheden. Men jeg fik en god pris for dens pels.

„Se, hvad jeg har skudt!“ Gale holder et brød op med en pil igennem, og jeg griner. Det er rigtigt bagerbrød, og ikke det flade, kedelige brød, vi bager af vores kornration. Jeg tager fat i det, hiver pilen ud og sætter næsen ned til hullet i brødskorpen og inhalerer duften, som får mine tænder til at løbe i vand. Særligt brød til særlige lejligheder.

„Mmm, det er stadig varmt,“ siger jeg. Han må have været meget tidligt forbi bageren for at bytte sig til det. „Hvad kostede det?“

„Kun et egern. Jeg tror, den gamle var lidt sentimental her til morgen,“ siger Gale. „Han sagde oven i købet held og lykke til mig.“

„Ja, vi føler os alle sammen lidt tættere forbundet i dag, ik’?“ siger jeg og gider ikke engang vende det hvide ud af øjnene. „Prim har lavet en ost til os.“ Jeg finder den frem.

Han ser helt salig ud. „Tak, Prim. Det bliver jo en hel fest.“ Så gør han pludselig sin stemme affekteret, som en fra Capitol, da han efterligner Effie Trinket, der er en helt vildt manisk og uudholdelig kvinde, der kommer en gang om året for at læse navnene op ved høsten. „Aj, jeg var lige ved at glemme det. Glædeligt Dødsspil!“ Han plukker lidt brombær fra buskene omkring os. „Og må heldet ...“ Han kaster et bær over mod mig i en stor bue.

Jeg griber det i munden og tygger gennem den bløde skal. Den bittersøde smag eksploderer på tungen. „... *altid* være med jer!“ afslutter jeg i samme toneleje. Vi er nødt til at lave sjov med det, ellers ville vi bare skræmme os selv fra vid og sans. Og så er accenten i Capitol så affekteret, at *alt* lyder sjovt, når man taler som dem.

Jeg kigger på Gale, da han begynder at skære brødet i skiver med sin kniv. Han kunne være min bror. Glat sort hår, olivenfarvet hud og samme grå øjne som mig. Men vi er ikke i familie med hinanden, i hvert fald ikke i de nærmeste led. De fleste familier, der arbejder i minerne, ligner os.

Derfor virker mor og Prim fremmede med deres lyse hår og blå øjne. Og det er de også. Mors forældre var en del af en lille handelsklasse, der handlede med myndighederne, Fredsvogterne og kunder fra Fugen. De havde et apotek i den pænere del af Distrikt 12. Og da der næsten ikke er nogen, der har råd til en læge, fungerer

apotekerne som vores healere. Far lærte mor at kende, fordi han tit indsamlede lægeurter på sine jagter, som han solgte til deres apotek, så de kunne lave medicin af dem.

Hun må have elsket ham meget højt, siden hun forlod sit hjem for at bo i Fugen. Det prøver jeg hele tiden at minde mig selv om, når jeg ser på den ligeglade og fjerne kvinde, der sidder fuldstændig handlingslammet og ser til, mens hendes børn er ved at dø af sult. Jeg prøver at tilgive hende for fars skyld. Men for at være helt ærlig, så er jeg ikke den tilgivende type.

Gale smører den bløde gedeost på brødkiverne og lægger omhyggeligt et basilikumblad på hver enkelt skive, mens jeg ripper buskene for bær. Vi sætter os ind i et lille indhug i klippen. Man kan ikke se os herfra, men vi har til gengæld en fantastisk udsigt ud over dalen, der summer af sommerens liv, planter, der skal plukkes, rødder, der skal graves op, og fisk, hvis farver spiller i solskinet. Det er en smuk dag med blå himmel og svag vind. Maden smager himmelsk. Osten smelter langsomt ned i det varme brød, og bærene nærmest eksploderer i munden. Det ville være perfekt, hvis det var en almindelig fridag, hvor jeg ikke skulle lave andet end at løbe rundt i bjergene med Gale hele dagen for at fange aftensmaden. Men i stedet er vi nødt til at møde op på torvet klokken to, hvor navnene vil blive råbt op.

„Vi kunne faktisk godt gøre det, at du ved det,“ siger Gale stille.

„Hvad?“ siger jeg.

„Forlade distriktet. Løbe væk. Bo i skovene. Dig og mig. Vi kunne sagtens klare os,“ siger Gale.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Tanken er absurd.

„Hvis ikke det var, fordi vi har så mange børn,“ tilføjer han hurtigt.

Det er selvfølgelig ikke vores børn. Men det kunne de lige så godt have været. Gales to små brødre og hans lille-søster. Og Prim. Og vi kan lige så godt tælle vores mødre med, for hvad ville der blive af dem, hvis vi ikke var der? Hvem skulle så mætte de altid sultne munde? Og selvom vi begge to jager hver dag, er der stadig aftener, hvor vi er nødt til at bytte vores fangst til fedt, snøreband eller garn, og altså stadig nætter, hvor vi går sultne i seng.

„Jeg vil aldrig have børn,“ siger jeg.

„Det vil jeg måske. Hvis jeg altså ikke boede her,“ siger Gale.

„Men det gør du altså,“ siger jeg irriteret.

„Glem det,“ vrisser han.

Samtalen føles helt forkert. Forlade det hele? Forlade Prim, som uden tvivl er det menneske, jeg elsker højest i verden? Og Gale er vild med sin familie. Vi kan ikke bare stikke af, så hvorfor tale om det? Og hvis vi gjorde det ... hvis vi virkelig gjorde det ... hvor kom det der sludder med at få børn så pludselig fra? Der har aldrig været så meget som en romantisk gnist mellem Gale og mig. Første gang vi mødtes, var jeg en tynd tolvårig, og selvom han kun var to år ældre end mig, lignede han allerede en mand. Og der gik lang tid, før vi blev venner, før vi holdt op med at underbyde hinanden i Hoben for at få handlen hjem, før vi begyndte at hjælpe hinanden.

Og hvis Gale er så vild efter at få børn, så får han ikke svært ved at finde en kone. Han ser godt ud, han er stærk nok til at kunne klare arbejdet i minerne, og han jager.

Og det er ikke svært at se, at pigerne er vilde med ham, sådan som de sidder og hvisker, hver gang han går forbi dem i skolen. Jeg bliver jaloux, bare ikke af de grunde, som folk ellers tror, men fordi det er svært at finde en god jagtkammerat.

„Hvad har du lyst til?“ spørger jeg. Vi kan jage, fiske eller indsamle urter.

„Lad os tage ned til søen og fiske. Fiskestængerne kan passe sig selv, mens vi samler urter i skoven. Så har vi noget lækkert til i aften,“ siger han.

I aften. Når høsten er overstået, skal der festes. Og det gør de fleste også. Lettede over, at deres børn ikke blev udtrukket i år. Men mindst to familier lukker skodderne, låser dørene og prøver at vænne sig til tanken om de ulidelige uger, der følger.

Vi er heldige. Vilddyrene er ikke interesserede i os, hvis der er nemmere og bedre bytte i skoven. Først på formiddagen har vi fanget tolv fisk, fyldt en taske med urter og, som det bedste af det hele, plukket en god portion jordbær. Jeg fandt bedet for nogle år siden, men det var Gales idé at sætte et net omkring, så de vilde dyr ikke åd dem.

På vejen hjem går vi forbi Hoben, som er det sorte marked, der er henlagt til en forladt lagerbygning, hvor der engang var kul. Da man opfandt en hurtigere måde at transportere kullene på direkte fra minen til toget, blev lagerbygningen langsomt overtaget af Hoben. De fleste af de almindelige forretninger er lukket på det her tidspunkt, fordi det er høstdag, men på det sorte marked er der stadig rimelig travlt. Vi får uden bøvvl byttet seks af fiskene til noget brød, og to af dem bliver byttet til salt.

Fedt Sally, den gamle benede kone, som sælger suppe fra en gryde, tager halvdelen af vores urter for nogle klumper paraffin. Vi ville helt sikkert have fået en bedre handel ud af det et andet sted, men vi arbejder faktisk på at bevare et godt forhold til Fedt Sally. Hun er den eneste, vi med sikkerhed ved, vil købe vilde hunde. Vi jager dem ikke bevidst, men hvis man bliver overfaldet og slår en hund eller to ihjel ... tja, kød er kød. „Når det først er i suppen, kalder jeg det bøf,“ siger Fedt Sally og blinker. Der er ikke nogen i Fugen, der rynker på næsen over vild hund i suppen, men Fredsvogterne, der færdes i Hoben, har råd til at være mere kræsne.

Da vi har afsluttet vores handel på markedet, går vi over til borgmesterens køkkendør for at sælge halvdelen af jordbærrene, fordi vi ved, at han har en svaghed for dem og har råd til at betale det, vi vil have for dem. Det er Madge, borgmesterens datter, der åbner døren. Hun er samme årgang henne i skolen som mig. Man skulle tro, at hun var fin på den, fordi hun er borgmesterens datter, men det er hun ikke. Hun holder sig bare for sig selv. Ligesom mig. Og da ingen af os hører til en større gruppe af venner, ender vi altid med at være sammen på den ene eller den anden måde i skolen. Vi spiser frokost sammen, sidder ved siden af hinanden til morgensamling og danner tit par, når vi har idræt. Vi siger ikke så meget til hinanden, og det passer os begge to fint.

I dag er hendes kedelige skoleuniform skiftet ud med en dyr hvid kjole, og hendes blonde hår er sat op med et lyserødt bånd. Høsttøj.

„Pæn kjole,“ siger Gale.

Madge kigger på ham et øjeblik. Hun kan ikke finde

ud af, om han mener det, eller om han bare er sarkastisk. Det *er* en pæn kjole, men hun ville normalt aldrig gå med den slags. Hun presser læberne sammen og smiler så. „Ja, hvis det bliver mig, der skal til Capitol, så vil jeg jo gerne se pæn ud, ik’?“

Nu er det Gale, der ser forvirret ud. Mener hun det? Eller gør hun grin med ham? Jeg stemmer på det sidste.

„Du skal jo ikke til Capitol,“ siger Gale koldt. Hans øjne falder på en lille rund nål, der pynter hendes kjole. Rent guld. Meget smukt lavet. Den kunne brødføde en hel familie i flere måneder. „Hvad har du? Fem lodder? Jeg havde allerede seks, da jeg var tolv år.“

„Det er jo ikke hendes skyld,“ siger jeg.

„Nej, det er ikke nogens skyld. Sådan er det bare,“ siger Gale.

Madge kigger væk. Hun giver mig penge for bærrerne. „Held og lykke, Kattua.“

„I lige måde,“ siger jeg, og så lukker hun døren.

Vi går tavse tilbage til Fugen. Jeg bryder mig ikke om, at Gale langede ud efter Madge, men han har selvfølgelig ret. Høstsystemet er uretfærdigt, og det er de fattige, der taber på det. Man bliver tilmeldt høsten, når man fylder tolv år. Det år deltager man med ét navnelod i puljen. Når man bliver tretten, har man to lodder. Og sådan fortsætter det, til man bliver atten år – det sidste år, man deltager, og hvor ens navn står på syv lodder. Og det gælder for alle borgere, i alle tolv distrikter, i hele Panem.

Men der er en lille ekstra ting ved høstsystemet, som har stor betydning, hvis man er fattig og sulter som os. Man kan vælge at få sit navn på flere lodder i puljen mod at få en værdikupon. Værdikuponen svarer til et lille års

forbrug af korn og olie til én person. Man må få værdikuponer mod at have sit eget navn på ét lod for hver af sine familiemedlemmer. Så da jeg blev tolv år, havde jeg fire lodder med mit navn på. Det ene lod var obligatorisk, og de tre andre var for værdikuponer til korn og olie til mig selv, Prim og mor. Det har jeg været nødt til at gøre hvert år. Og lodderne ophober sig bare. Så i en alder af seksten år har jeg tyve lodder med mit navn på i puljen. Og Gale, der er atten år, og som alene har forsørget en familie på fem i næsten syv år, har toogfyre lodder.

Så man kan måske godt forstå, at sådan en som Madge, der aldrig har været nødt til at anskaffe sig værdikuponer, kan gøre Gale arrig. Risikoen for, at hendes navn bliver trukket i puljen, er rimelig lille i forhold til os, der bor i Fugen. Ikke umulig, men lille. Og selvom reglerne blev lavet i Capitol og ikke i distrikterne, og i hvert fald ikke i Madges familie, så er det svært ikke at føle uvilje mod dem, der ikke har behov for værdikuponer.

Gale ved godt, at hans vrede mod Madge ikke er rimelig. Nogle dage, når vi er langt inde i skoven, har jeg lagt ører til hans harme over, at værdikuponerne bliver brugt som endnu et middel til at skabe splid i vores distrikt. En måde at nære hadet på mellem de sultende arbejdere i Fugen og dem, der altid kan regne med at få mad, og dermed sikre sig, at vi aldrig nogensinde vil stole på hinanden. „Det er i Capitals interesse, at vi er splittet i distriktet,“ kan han finde på at sige, når der ikke er andre, der hører det end mig. Når det ikke er høstdag. Når en pige med guldnål og uden ekstra lodder i puljen ikke har sagt noget, som jeg er sikker på, at hun selv har opfattet som en harmløs bemærkning.

Jeg skæver over til Gale, da vi går hjem. Han ligner stadig en tordensky. Jeg synes, hans vrede er formålsløs, men jeg siger det ikke til ham. Det er ikke, fordi jeg er uenig med ham. Han har ret. Men hvad godt gør det at råbe op om Capitol ude i skoven? Det ændrer ikke noget. Det skaber ikke retfærdighed. Det gør os ikke mætte. Tværtimod skræmmer det vildtet væk. Men jeg lader ham råbe. Det er bedre, at han gør det i skoven, end i distriktet.

Gale og jeg deler byttet, så vi får to fisk, et par skiver brød, nogle urter, lidt jordbær, salt, paraffin og lidt penge hver især.

„Vi ses på torvet,“ siger jeg.

„Tag noget pænt på,“ siger han tonløst.

Da jeg kommer hjem, er mor og Prim allerede klar til at tage af sted. Mor har en fin kjole på fra sine apoteker-dage. Prim har fået mit første høsttøj på, en nederdel og en krøllet bluse. Det er lidt for stort til hende, men mor har sat sikkerhedsnåle i for at få det til at sidde bedre. Men trøjen bliver ved med at glide op i ryggen.

En balje med varmt vand står og venter på mig. Jeg skurer skovens skidt og snavs af mig og vasker oven i købet mit hår. Til min store overraskelse har mor lagt en af sine egne smukke kjoler frem til mig. Den er dueblå med matchende sko til.

„Mener du virkelig det?“ spørger jeg. Jeg prøver på ikke at afvise hendes tilbud om hjælp. I en lang periode var jeg så gal på hende, at jeg ikke lod hende gøre en eneste ting for mig. Og det her er noget særligt. Hun holder meget af sit tøj fra sin fortid.

„Ja, selvfølgelig. Skal vi ikke også sætte dit hår op?“

siger hun. Jeg lader hende tørre mit hår med håndklædet og flette det. Jeg kan næsten ikke genkende mig selv i det ødelagte spejl, der står op ad væggen.

„Hvor ser du smuk ud,“ hvisker Prim.

„Jeg ligner overhovedet ikke mig selv,“ siger jeg. Jeg giver hende et kram, for jeg ved, at de næste par timer bliver hæslige for hende. Hendes første høst. Risikoen for at blive trukket, er meget lille for hende, da hun kun har ét lod. Jeg tillod hende ikke at få ekstra lodder i puljen. Men hun er bekymret for mig. At det utænkelige måske vil ske.

Jeg forsøger at beskytte Prim, så meget jeg kan, men jeg kan intet stille op over for høsten. Den bekymring, jeg altid føler, når hun har det skidt, vælter rundt i kroppen og truer med at afsløre sig i mit ansigt. Hendes bluse er igen gledet op af nederdelen, og jeg kæmper for at bevare roen. „Ind med anderumpen, lille ælling,“ siger jeg og propper trøjen ned i nederdelen igen.

Prim fniser og kommer med et lille „Rap.“

„Rap igen,“ siger jeg og ler let. Den slags kun Prim kan få ud af mig. „Kom, lad os få noget at spise,“ siger jeg og kysser hende på hovedet.

Fiskene og urterne står allerede og bobler i en gryde, men det skal vi først have i aften. Vi har besluttet os for at gemme jordbærrene og brødet til aftensmaden for at gøre måltidet til noget særligt. I stedet drikker vi lidt mælk fra Prims ged, Lady, og spiser lidt brød, der er lavet af kornet fra værdikuponen, men ingen af os har den store appetit.

Klokken et går vi hen mod torvet. Man skal møde op, medmindre man er dødssyg. Og i aften vil myndighe-

derne gå rundt og tjekke, om det også er tilfældet. Og hvis ikke, bliver man arresteret.

Det er faktisk lidt ærgerligt, at de afholder høsten på torvet, som er et af de få steder i Distrikt 12, der er bare nogenlunde hyggeligt. Der ligger små butikker rundt langs torvet, og når der er markedsdag, især på solskinsdage, er det næsten som at være på ferie. Men i dag er der en dyster stemning, på trods af de kulørte bannere, de har hængt op på husene. Tv-holdene, der sidder som store rovfugle oppe på tagene, gør det ikke bedre.

Folk går tavse hen og bliver registreret. Høsten er også en oplagt mulighed for Capitol til at foretage en folkeoptælling. De tolv- til attenårige bliver ført ind på områder, der er afgrænset med et stykke tov, og som markerer alderen, så de ældste står forrest, og de yngste, som Prim, står bagest. Familiemedlemmerne står rundt om områderne og holder om hinanden. Men der er også andre til stede, som ikke er i fare for at miste nogen, de elsker, eller som bare er ligeglade, og som benytter lejligheden til at liste rundt og få folk til at spille på, hvilke to børn der bliver trukket. Man kan sætte penge på deres alder, på om de kommer fra Fugen eller handelsklassen, og på om de vil bryde sammen og græde. De fleste nægter at deltage i væddemålene, men er meget forsigtige, når de siger det. For de samme folk er tit stikkere, og hvem har ikke brudt loven i ny og næ? Jeg kunne blive skudt dagligt for at jage, men appetitten hos dem, der bestemmer, beskytter mig. Og det er ikke alle, der er så heldige.

Gale og jeg er desuden enige om, at fik vi valget mellem at dø af sult eller at få en kugle for panden, ville

kuglen være at foretrække, for den trækker det ikke i langdrag.

Luften bliver tættere og mere klaustrofobisk i takt med de mange folk, der ankommer. Torvet er rimelig stort, men ikke stort nok til samtlige af Distrikt 12's otte tusinde indbyggere. Kommer man for sent, bliver man henvist til storskærmene i de tilstødende gader. Staten sørger for at sende høsten direkte i fjernsynet.

Jeg står blandt de sekstenårige fra Fugen. Vi udveksler korte nik og kigger så op på scenen, der i dagens anledning er sat op foran byretten. På scenen står der tre stole, et podium og to store glasbeholdere, en med pigernes lodder og en med drengenes lodder. Jeg stirrer på lodderne i pigernes beholder. På tyve af dem er der med omhyggelig skrift skrevet Kattua Everdeen.

To ud af de tre stole bliver besat af Madges far, borgmester Undersee, som er en høj skaldet mand, og Effie Trinket, Distrikt 12's ledsager, lige ankommet fra Capitol, med skræmmende hvidt smil, lyserødt hår og forårsgrønt jakkesæt. De sidder og hvisker sammen og kigger så bekymrede på den tomme stol.

Da tårnuret slår to, rejser borgmesteren sig, går op på podiet og giver sig til at læse højt. Det er den samme historie hvert år. Han fortæller historien om Panem, landet, der rejste sig af asken fra det, der engang blev kaldt Nordamerika. Han messer en liste af katastrofer op: tørkerne, orkanerne, ildebrandene, det grådige hav, der åd sig ind på landet, og den voldsomme krig, der brød ud over de rester, der var tilbage. Og resultatet blev Panem, det prægtige Capitol omgivet af tretten distrikter, som sikrede fred og harmoni blandt dets borgere. Så kom 'De

mørke dage', hvor distrikterne modsatte sig Capitol. De tolv blev besejret, det trettende udslettet. Forrædertraktaten bestod af et nyt sæt love, der skulle sikre os fred. Og som en årlig påmindelse om, at 'De mørke dage' aldrig måtte gentage sig, blev Dødsspillet indført.

Dødsspillet regler er enkle. Som straf for oprøret, skal hver af de tolv distrikter bidrage med en pige og en dreng, kaldet sonere, som skal deltage i spillet. De fireogtyve sonere vil blive ført ind i et enormt aflukket udendørsområde, som kan være alt fra en brændende varm ørken til et iskoldt fjeld. De næste mange uger skal deltagerne kæmpe for livet. Den soner, der overlever, har vundet.

At tage børn fra distrikterne og tvinge dem til at slå hinanden ihjel, mens det vises på direkte tv, er altså Capitols måde at minde os om, at vi er underlagt deres nåde – helt og aldeles. At vi ikke har den mindste chance for at vinde et eventuelt oprør. Og selvom det er pakket ind i fine ord, så er betydningen ikke til at tage fejl af: „Se, vi tager jeres børn og ofrer dem, og I kan intet stille op. Hvis I så meget som løfter en finger, udsletter vi hver og en. Ligesom vi gjorde i Distrikt 13.“

Og for ligesom at toppe torturen med en ydmygelse har Capitol beordret, at Dødsspillet skal fejres som en sportsbegivenhed, hvor alle hepper på deres sonere mod de andre distrikters sonere. Den sidste overlevende soner kan læne sig tilbage og nyde livet i sit eget distrikt, som i øvrigt modtager en gaveregn, der hovedsageligt består af mad. I et helt år vil Capitol sende gaver i form af korn, olie og sågar delikatesser som sukker, mens de andre distrikter må kæmpe mod sultedøden.

„Det er både en tid til anger og taknemmelighed,“
messer borgmesteren.

Så gennemgår han listen med vindere fra Distrikt 12. Vi har haft to vindere i løbet af fireoghalvfjerds år. Heraf er kun den ene i live. Haymitch Abernathy, en tykmavet midaldrende mand, som er sonernes mentor og i dette øjeblik vakler op på scenen, mens han råber noget uforståeligt og så smider sig ned på den tredje stol. Han er fuld. Meget. Publikum klapper pligtskyldigt, men han er forvirret og prøver at give Effie Trinket et stort kram, som hun med nød og næppe får viklet sig ud af.

Borgmesteren ser anstrengt til. Hele optrinnet bliver sendt direkte på tv, så lige nu er Distrikt 12 totalt til grin i Panem, og det er han udmærket klar over. Han prøver at henlede opmærksomheden på høsten igen, ved at præsentere Effie Trinket.

Glad og ivrig, som altid, træder Effie Trinket op på podiet og fremsiger sit sædvanlige, „Glædeligt Døds-
spil! Og må heldet *altid* være med jer!“ Hendes lyserøde hår må være en paryk, for krøllerne har ligesom flyttet sig lidt mere ud til siden efter hendes sammenstød med Haymitch. Hun står og siger en masse om, hvilken ære det er at være her, selvom alle ved, at hun er desperat efter at få tildelt et andet distrikt, hvor vinderne er ordentlige mennesker, og ikke drankere, der overfalder en, mens det bliver sendt direkte i landsdækkende fjernsyn.

Jeg får øje på Gale mellem de mange mennesker. Han står og kigger på mig med antydningen af et lille smil. Denne høst er da i det mindste en smule underholdende. Men så kommer jeg pludselig i tanke om de toogfyrre lodder med Gales navn på, som ligger oppe i glasbehol-

deren, og at heldet sandsynligvis *ikke* er med ham. Ikke hvis man sammenligner ham med mange af de andre drenge. Og måske tænker han det samme om mig, for pludselig får han et dystert udtryk og vender sig om. „Men der er stadig tusinder af lodder,“ har jeg lyst til at hviske til ham.

Nu skal der trækkes lod. Som sædvanlig siger Effie Trinket: „Damerne først!“ og går over til glasbeholderen med pigenavnene. Hun stikker hånden ned i beholderen og borer den godt ned mellem lodderne, før hun trækker et stykke papir op. Publikum står med tilbageholdt åndedræt, og jeg får kvalme og håber af hele mit hjerte, at det ikke er mig, at det ikke er mig, at det ikke er mig.

Effie Trinket går tilbage til podiet, glatter det lille stykke papir og læser så navnet op med høj og klar stemme. Og det er ikke mig.

Det er Primrose Everdeen.